



Arrest

nr. 228 814 van 18 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Russisch staatsburger, van Tsjetsjeense origine, afkomstig uit Grozny en woonachtig in het dorp Chechen- Aul. U bent getrouwd met Z.S. (...) (O.V. X) met wie u vier minderjarige kinderen heeft: D.A. (...) (O.V. X), T.A. (...) (O.V. X), R.A. (...) (O.V. X) en M.A. (...) (O.V. X).

Op 3 januari 2006 bent u samen met uw vrouw en drie kinderen (D. (...), T. (...) en R. (...)) in België toegekomen en diezelfde dag diende u een eerste asielaanvraag in. Op 15 januari 2008 nam het CGVS ter zake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan uw relaas geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 13 mei 2008. Op 26 juni 2008 wordt uw zoon M. (...) geboren in Torhout. Tegen de beslissing van de RVV diende u geen cassatieberoep in,

maar u ging met uw vrouw en kinderen vrijwillig terug naar Tsjetsjenië, meer bepaald Grozny, op 7 augustus 2009.

In augustus 2010 werd u door de ROVD van Grozny opgepakt samen met uw buurmannen B.M. (...) en A.S. (...). U werd ondervraagd over een andere buurman, KM. (...). Die zat in de gevangenis en werd verdacht van het plannen van een bomaanslag op het stadion van Grozny. U kreeg nog meerdere convocaties maar meldde zich niet meer aan bij de politie.

Op 4 december 2010 reed u met uw oom A.S. (...) van de markt van Starye Atagi richting Chechen- Aul. Aan het kruispunt met de grote weg Bakoe-Moskou hinderde u ongewild een auto van Kadyrovsti. De auto begon de uwe te rammen maar botste zelf tegen een boom, en later vernam u dat de chauffeur van de wagen aan het kruispunt overleden was. U vreesde vergeldingsacties.

Op 10 december ontving uw ex-vrouw, die op dat moment in Chechen-Aul was met uw kinderen, een vierde convocatie voor u van de politie in verband met uw verdachte buurman. In diezelfde maand viel de politie binnen in het appartement van uw ex-vrouw in Grozny en nam uw paspoort in beslag.

Uiteindelijk verliet u Tsjetsjenië – zonder uw ex-vrouw en kinderen – op 8 januari. U kwam op 12 januari 2011 aan in België en vroeg diezelfde dag voor de tweede keer asiel aan. Op 24 mei 2011 nam het CGVS ter zake een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien aan uw relaas geen geloof kon worden gehecht. Deze beslissing werd in de beroepsprocedure door de RvV bevestigd op 21 oktober 2011.

Op 18/03/2016 diende u een derde asielaanvraag in waarvoor op 27/09/2016 een beslissing tot niet inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag werd genomen gezien u geen overtuigende elementen aanhaalde die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootte. Het beroep dat u tegen deze beslissing indiende werd op 03/11/2016 verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar diende op 25 april 2018 uw vierde en huidige verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nog steeds te vrezen opgesloten te worden in de gevangenis wegens de problemen van uw verdachte buurman en u legt de volgende documenten neer ter staving: een brief van Svetlana Gannushkina, voorzitter van Civic Assistance ("Grazhdanskoje sodeistvieje"); de enveloppe waarin het document verzonden werd, uw binnenlands paspoort en uw rijbewijs. Op 28 juni 2018 stuurde uw advocaat nog een motivering van uw volgend verzoek en een beëdigde vertaling van het attest op.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw tweede verzoek heeft uiteengezet.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste twee asiolverzoeken door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielfrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Uw derde verzoek werd niet inoverweging genomen gezien u geen overtuigende elementen aanhaalde die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootte. Deze beslissingen en beoordelingen werden telkens door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste verzoek en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u n het kader van uw huidige asiolverzoek volhardt in uw vluchtfrelaas en de asielfmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming minstens aanzienlijk verhogen.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, de brief van Svetlana Gannushkina, voorzitter van Civic Assistance, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek heeft uiteengezet, moet het volgende worden opgemerkt. Dit attest bevat een beschrijving van uw levensloop en de problemen die u kreeg wegens uw buurman K. (...). Het stelt dat uw buurman en diens neef op 20 september 2010 werden opgepakt en dat u zelf eind september 2010 werd opgepakt. U werd naar de ORB-2 werd gebracht, waar u gemarteld werd en ondervraagd. U kwam vrij dankzij uw familielid S. (...), die voor de politie werkte, en dankzij uw vader, die 5000 dollar betaalde voor uw vrijlating (Vertaling attest p. 4-5). Het beschrijft verder hoe u convocaties bleef kregen om zich aan te melden bij de politie en dat u ten langen leste opnieuw het land verliet. De enige bron die het attest citeert zijn uw kennissen ("de situatie van A.M.A. (...) wordt bevestigd door de kennissen van A. (...)"). In het licht van alle manifeste negatieve elementen in uw dossier is dergelijke bevestiging onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas alsnog te herstellen.

Algemeen dient te worden gesteld dat bevragingen van "kennissen" nuttige instrumenten kunnen zijn in het kader van een breder onderzoek, doch dient te worden opgemerkt dat de resultaten van een dergelijke bevraging als enige bron niet noodzakelijk onweerlegbaar kunnen worden geacht gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden. Er dient voorzichtig omgesprongen te worden met een feitenvinding die zich (noodgedwongen) beperkt tot een bevraging van kennissen, te meer daar men anno 2018 peilde naar feiten die reeds dateren uit 2010.

Dient benadrukt dat documenten weliswaar geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen kunnen ondersteunen, doch deze niet vervangen. In casu is reeds meermaals vastgesteld dat uw verklaringen consistentie en geloofwaardigheid missen, vaststellingen die niet ongedaan gemaakt worden louter door het voorleggen van een brief. Het komt een asielzoeker immers toe om door middel van zijn verklaringen zijn asielrelaas duidelijk en volledig uiteen te zetten, weliswaar in de mate van het mogelijke aangevuld met documenten.

Bovendien moet het volgende worden opgemerkt. De verklaringen in het attest over uw problemen naar aanleiding van uw buurman stroken weliswaar wel met de verklaringen die u deed in het kader van uw derde asielverzoek (Verklaringen 2de VVIB rubriek 17). De inhoud van het attest (en uw verklaringen in het kader van dit asielverzoek) strookt echter op verschillende punten helemaal niet met de verklaringen die u deed over uw problemen tijdens uw gehoor op het CGVS op 4 mei 2011.

Zo vermeldde u zelf dat u eind augustus vanop uw binnenkoer werd opgepakt door mannen in een zwart uniform, samen met uw buurmannen B.M. (...) en A.S. (...), omdat uw buurman K.M. (...) van plan was een aanslag te plegen (CGVS II p. 6, 7, 8). In het attest van Civic assistance daarentegen wordt niets gezegd over een incident in augustus. Het stelt dat K.M. (...) (niet M. (...)), een familielid van uw buurman (en niet uw buurman zelf) opgepakt werd samen met diens neef B.M. (...) op 19 september 2010. A.S. (...) wordt in het attest niet vermeld. Het attest stelt dat u eind september 2010 (en niet eind augustus 2010) vanuit uw woning door mannen in camouflagepakken (niet vanop de binnenkoer, en niet door mannen in zwart uniform) werd opgepakt door gewapende en gemaskerde mannen. Het stelt dat u zwaar gemarteld werd, iets waarover u op het CGVS niet repte in 2011 (Vertaling attest p. 3-4, zie blauwe map).

U verklaarde op het CGVS de volgende dag (nadat u opgepakt werd eind augustus) vrijgekomen te zijn nadat u mocht bellen naar uw vrouw en u aan haar vroeg uw vader te contacteren, die vervolgens 30.000 roebel bracht naar uw familielid S. (...), die bij de politie werkt. Via S. (...) werd het smeergeld aan de rechercheur betaald en werd u vrijgelaten (CGVS II p. 8-9). Het attest van Civic Assistance daarentegen stelt dat uw vader S. (...) contacteerde na uw ontvoering, en dat S. (...) te weten kwam dat u in ORB-2 zat, hetgeen u allemaal na uw thuiskomst vernam. Het stelt níét dat u zelf had mogen bellen naar uw vrouw om zelf via uw vader en S. (...) uw vrijlating te regelen. Het attest stelt ook dat uw vader 5000 dollar smeergeld betaalde voor uw vrijlating, het equivalent van 153.928,5 roebel in 2010, en van 284.069,5 roebel in 2018 (en dus géén 30.000 roebel).

Dergelijke tegenstrijdigheden, betreffende het tijdstip van uw arrestatie/ontvoering, de naam van de persoon die een bom wou maken, zijn precieze relatie tot u (buurman of familielid van buurman), het smeergeld dat betaald werd en de manier waarop uw vrijlating werd geregeld, schaden de bewijswaarde van het door u neergelegde stuk in ernstige mate en geeft logischerwijs ook een negatieve impact op de beschreven problemen van voor 2006 die reeds tijdens vorige verzoeken werden besproken en ongeloofwaardig werden bevonden.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan het attest niet gezien worden als een objectief bewijs van de door u aangehaalde problemen. Het kan dan ook niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Met betrekking tot de motivering van uw advocaat dient te worden vastgesteld dat deze zich - wat betreft uw vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève en uw risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en

b) van de Belgische vreemdelingenwet - volledig baseert op het attest van Civic Assistance, dat zoals hierboven uiteengezet niet kan worden beschouwd als een objectief bewijs van de door u aangehaalde problemen. De enveloppe die u neerlegt bevestigt enkel dat het attest naar u verzonden werd uit Moskou, wat op zich niet in twijfel getrokken wordt. Uw rijbewijs en binnenlands paspoort legde u reeds neer in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming. Deze documenten kunnen dan ook niet beschouwd worden als een element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Met betrekking tot de verklaring die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking heeft op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek heeft gedaan, namelijk dat de politie nog steeds naar u informeert, mogelijk zelfs maandelijks (Verklaringen 2de VVIB rubriek 20), moet opnieuw worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde geloofwaardigheid.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerst middel op de:

- Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van artikel 1A van het verdrag van Geneve;
- Schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet;
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

- *Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering."*

Verzoeker stelt:

"Naar aanleiding van het volgend verzoek, dat door de verzoeker op 25 april 2018 werd ingediend, werden er wel degelijk nieuwe gegevens naar voren gebracht die verantwoorden dat het volgend verzoek van verzoeker ontvankelijk wordt verklaard, om daarna ten gronde te worden onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 57/6/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Voorts gaat verzoeker in op het door hem neergelegde getuigschrift en betoogt hij:

"Verzoeker wenst er hier vooreerst echter op te wijzen dat het hier om twee gerenommeerde mensenrechtenorganisaties gaat, wiens jarenlange expertise door verweerster zomaar van tafel wordt geveegd.

Enerzijds is het "Civic Assistance Committee" de eerste Russische niet-gouvernementele organisatie die als doel heeft vluchtelingen en gedwongen migranten te helpen. Deze organisatie werd opgericht in 1990 en heeft al bijna twee decennia aan ervaring inzake humanitaire projecten, vredeswerking en educatieve programma's rond mensenrechten in de Noordelijke Kaukasus (voor meer informatie, zie onder meer: <https://refugee.ru/en/>).

Het Mensenrechtencentrum "Memoriaal" is een van de grootste mensenrechtenorganisaties in Rusland die internationaal erkenning geniet omwille van haar inzet ter bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van burgers uit de voormalige sovjetlanden.

(...)

Dat Mensenrechtencentrum "Memoriaal" gezien kan worden als een belangrijke mensenrechtenorganisatie blijkt ook uit het feit dat de organisatie in 2016 werd opgenomen in de "lijst van buitenlandse agenten" van de Russische overheid.

(...)

Bovendien werd het uitstekende werk van Mensenrechtencentrum "Memoriaal" reeds bekroond met de Sacharov-prijs de belangrijkste Europese prijs op het gebied van mensenrechten.

(...)

Verweerster kan dus onmogelijk het getuigschrift, waarin de problemen van verzoeker worden bevestigd door een lid van het "Civic Assistance Committee" en het Mensenrechtencentrum "Memoriaal", zomaar naast zich neerleggen. De expertise van deze mensenrechtenorganisaties zorgt er namelijk voor dat ze niet zonder reden zulk document opstellen. Integendeel, dit zal enkel het geval zijn wanneer er een reëel risico is op een schending van de mensenrechten.

Verweerster meent evenwel dat dit getuigschrift onvoldoende zou zijn om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker alsnog te herstellen. Ze verwijst hiervoor naar de hoge mate van subjectiviteit in het onderzoek van de organisaties, gezien deze voor een groot deel steunt op verklaringen van kennissen (stuk 1, p. 2).

Zoals verweerster evenwel zelf erkent, is deze manier van feitenvinding noodgedwongen beperkt tot de bevraging van kennissen (stuk 1, p. 2). De werkwijze van het "Civic Assistance Committee" en Mensenrechtencentrum "Memoriaal" vindt haar rechtvaardiging net in de bijzonder gevaarlijke werkomgeving waarin haar medewerkers dienen te opereren en de aanzienlijke mate van geheimzinnigheid waarmee het overheidsapparaat functioneert. Er mag bovendien niet vergeten worden dat Mensenrechtencentrum "Memoriaal" een uitstekende reputatie geniet op het vlak van bewijsgaring en internationaal geprezen wordt voor haar werking. Een dergelijke reputatie wordt niet opgebouwd zonder strikte kwaliteitsvereisten in haar werkwijze.

Het spreekt bovendien voor zich dat mensen die verzoeker daadwerkelijk gekend hebben en op de hoogte zijn van diens persoonlijke omstandigheden bij uitstek beschikken over de meest nuttige informatie. De lokale autoriteiten daarentegen hebben weinig tot niets te winnen bij het vrijgeven van enige informatie, maar wel bijzonder veel te verliezen. Het lijkt dan ook enigszins paradoxaal, maar de subjectieve informatie die het "Civic Assistance Committee" en "Mensenrechtencentrum "Memoriaal" wisten te bemachtigen is zonder twijfel veel objectiever dan dewelke ze van overheidsinstanties zou verkregen hebben.

Verweerster meent daarnaast ook dat het getuigschrift de verklaringen van verzoeker op verschillende punten tegensprekt, maar besluit op basis van slechts een handvol inconsistenties dat het volledige getuigschrift geen objectief bewijs zou zijn van de problemen van verzoeker (stuk 1, p. 3). Zoals verweerster evenwel zelf aangeeft, is het niet de bedoeling dat dit getuigschrift de verklaringen van verzoeker vervangt, maar wel dat ze deze ondersteunt (stuk 1, p. 2). Zelfs al zouden de verklaringen

van verzoeker niet volledig consistent zijn – wat gelet op het verstrijken van de tijd en het geleden trauma geenszins hoeft te verbazen – dan nog is het duidelijk dat het getuigschrift minstens het groter geheel aan problemen van verzoeker bevestigt. Dat verzoeker zich vergist omtrent namen, data of chronologie doet geen afbreuk aan het feit dat de problemen van verzoeker – in casu zijn vervolging op grond van politieke motieven – worden bevestigd door twee gerenommeerde mensenrechtenorganisaties.

Het getuigschrift dat verzoeker voorlegt, kan bijgevolg zeker niet zomaar door verweerster buiten beschouwing gelaten worden. Van verweerster mag minstens verwacht worden dat ze ten gronde de bevindingen van het “Civic Assistance Committee” en Mensenrechtencentrum “Memoriaal”, zoals vervat in het getuigschrift, onderzoekt. Verzoeker stelt daarnaast vast dat verweerster zich ook niet de moeite getroost heeft de organisaties te contacteren teneinde haar twijfels omtrent de bewijswaarde van het getuigschrift te communiceren.

Samenvattend kan worden gesteld dat het getuigschrift is opgesteld door twee mensenrechtenorganisaties die op internationaal niveau erkenning genieten. Dat deze organisaties de problemen van verzoeker erkent, toont aan dat verzoeker de waarheid heeft gesproken over zijn problemen in hun land van herkomst. Bijgevolg kan deze verklaring van het Civic Assistance Committee en het Mensenrechtencentrum “Memoriaal” gezien worden als een belangrijk document waaraan verweerster ten onrechte te weinig belang hecht.”

Verzoeker vestigt opnieuw de aandacht op het neergelegde getuigschrift en benadrukt dat dit een nieuw licht werpt op zowel zijn situatie als de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Hij vervolgt:

“Zoals reeds vermeld is Mensenrechtencentrum “Memoriaal” een respectabele mensenrechtenorganisatie, die internationaal erkenning geniet omwille van haar inzet ter bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van burgers uit de voormalige sovjetlanden. Hun onderzoeksterrein betreft naast oorlogsmisdaden in het verleden eveneens de actuele schendingen van mensenrechten in Rusland. De mensenrechtenorganisatie is de oudste niet-gouvernementele organisatie actief in Rusland en werd meermaals geprezen onder meer door de United Nations High Commissioner for Refugees. Op 4 februari 2015 ontving het mensenrechtencentrum een nominatie voor de nobelprijs van de vrede.

Het “Civic Assistance Committee” heeft eveneens reeds haar sporen verdiend wat betreft haar inzet voor mensenrechten. Deze organisatie bestaat reeds sinds 1990 en is gedurende al die jaren bijzonder actief geweest op het vlak van de migratieproblematiek en mensenrechten in de Noordelijke Kaukasus (voor meer informatie, zie onder meer: <https://refugee.ru/en/>).

Het getuigschrift heeft dan ook verstrekken gevolgen voor de bewijswaarde van de verklaringen van verzoeker, daar deze nu verder ondersteund worden door objectieve informatie. Het tragische vluchtrelaas van verzoeker wordt in het voorgelegde document volledig uit de doeken gedaan (stuk 4, getuigschrift, p. 4-7)

Zo bevestigt het getuigschrift dat verzoeker inderdaad werd benaderd door K.M. (...), een verwant van de burens, die verzoeker verzocht een pakket te leveren in Naltsjik en vervolgens ook andere steden. Nadat een pakket uit Naltsjik voor K. (...) in september 2010 niet werd opgehaald, kwam verzoeker te weten dat K. (...) samen met zijn neef B.S. (...) aangevallen en weggevoerd werd door mannen in maskers en camouflageoutfit. Een dag later werd ook K.M. (...), de jongste broer van K. (...), gekidnapt (stuk 4, getuigschrift, p. 4-5).

Na verdere incidenten werd duidelijk dat het “Ministerie voor de Binnenlandse Zaken van de Russische Federatie te Tsjetsjenië” achter de ontvoeringen zat. Hierop volgde een periode van grote paniek, waarin arbitraire vasthoudingen en buitengerechtelijke executies plaatsvonden (stuk 4, getuigschrift, p. 5).

Eind september 2010 vielen gemaskerde mannen het appartement van verzoeker binnen, sloegen hem en bonden hem vast om hem nadien weg te voeren. Verzoeker werd vervolgens gedurende onbepaalde tijd zwaar gefolterd, waarna hij werd gedwongen zijn medewerking te verlenen – onder meer door hem een brief van zijn vader te tonen waarin deze verzocht zich niet te verzetten – en te verklaren dat hij zijn woonplaats niet meer zou verlaten zonder het medeweten van zijn ontvoerders. Het pakket bestemd voor K. (...) werd aan de ontvoerders gegeven (stuk 4, getuigschrift, p. 5-6).

Wat deze episode betreft, meent verweerster dat de verklaringen van verzoeker niet stroken met de informatie uit het getuigschrift (stuk 1, p. 3). Verzoeker wenst in dit verband een aantal zaken uit te klaren.

Vooreerst benadrukt verzoeker dat de relevante feiten uit zijn relaas inderdaad dateren van eind september 2010, zoals in het getuigschrift wordt beschreven, en niet augustus 2010. Het gaat hier louter om een vergissing van verzoeker, die zich eveneens een incident herinnerde uit augustus 2010 waar hij ten gevolge van problemen met een meisje eveneens samen met A.S. (...) werd gearresteerd. Dat het

getuigschrift hier geen melding van maakt, is enkel omdat mevrouw Gannusjkina deze feiten niet kon nagaan.

Bovendien zoekt verweerster spijkers op laag water wanneer ze “zwarte uniformen” als tegenstrijdig met “camouflagepakken” beschouwt (stuk 1, p. 3). Camouflagepakken kunnen verschillende kleuren hebben, gelet op de omgeving waarin de dragers dienen op te gaan, en zijn geenszins strijdig met het concept van een uniform. Ook wat betreft de precieze locatie waar verzoeker in september werd gearresteerd struikelt verweerster over een detailkwestie. Het spreekt voor zich dat de binnenkoer van verzoeker een deel uitmaakt van zijn woning (stuk 1, p. 3) en dat verzoeker bijgevolg zijn woonst aangeduid heeft als plaats van zijn arrestatie.

Zijn vrijlating had verzoeker te danken aan zijn vader, die 5000 dollar had laten betalen aan de ontvoerders via een contactpersoon, S.K. (...). Deze kon achterhalen dat verzoeker was weggevoerd naar het “folterings-operatieve recherchebureau” ORB-2, een plaats waar getracht wordt de wilskracht van dissidenten te breken door middel van foltering. Zelfs een kortstondig verblijf in ORB-2 is voldoende om van eenieder een paria te maken, gezien niemand wil omgaan met iemand die door het Ministerie in de gaten wordt gehouden (stuk 4, getuigschrift, p. 6).

Ook hier meent verweerster enkele tegenstrijdigheden te ontwaren tussen het relaas van verzoeker en het getuigschrift (stuk 1, p. 3), maar ook hier haalt verweerster de gebeurtenissen uit augustus en september 2018 door elkaar. Zo benadrukt verzoeker dat hij daadwerkelijk mocht bellen na zijn eerste aanhouding in augustus 2018 en dat er toen 30.000 roebel moest betaald worden. Zoals het getuigschrift correct vermeldt, diende hij in na zijn aanhouding in september 2018 de som van 5.000 roebel te betalen. In beide instanties werd een beroep gedaan op S. (...), die voor de politie werkt en de familie enigszins geholpen heeft. Verzoeker benadrukt dat het gebruik van dergelijke tussenpersonen een standaardpraktijk is en dat zonder connecties met lange arm de omkoopbedragen veel hoger zouden liggen.

Verzoeker vreesde als gevolg van de ondergane folteringen niet alleen voor zijn eigen leven, maar eveneens voor dat van zijn naasten. Hij zag zich dan ook genoodzaakt uit de echt te scheiden en zijn kinderen bij zijn vrouw te laten verblijven. Dit laatste gebeurde in strijd met Tsjetsjeense tradities (stuk 4, getuigschrift, p. 6), maar verzoeker had enkel de bescherming van zijn familie op het oog.

Na de echtscheiding verbleef verzoeker nog even in Tsjetsjen-aul, waar hij echter geen vaste verblijfplaats had. Al snel bleek dat deze voorzorg onvoldoende was: de siloviki voerden huiszoeking uit op het adres van zijn ex-vrouw, trokken zijn binnenlands paspoort in en eisten dat hij zich opnieuw zou aanmelden bij ORB-2. Er zat voor verzoeker niets anders op dan het land te ontvluchten. Begin 2011 vluchtte hij dan ook naar België. (stuk 4, getuigschrift, p. 6).

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker een gegronde vrees kent voor vervolging op grond van politieke motieven en aanspraak maakt op het statuut van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is op onvrijwillige en onwetende wijze verwickeld geraakt in het politieke conflict dat de Tsjetsjeense Republiek al geruime tijd teistert. Dat verzoeker zelf niet heeft gehandeld uit enige politieke overtuiging staat er niet aan in de weg dat verzoeker het slachtoffer is van politiek-geïnspireerde vervolging. Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

(...)

Verzoeker bevindt zich, als geïsoleerde van de siloviki, in een risicogroep. Het getuigschrift is dan ook bijzonder duidelijk over wat verzoeker te wachten staat bij een terugkeer naar zijn herkomstland:

(...)

Ook wordt in deze brief uitgebreid toegelicht waarom verzoeker geen beroep kan doen op de lokale autoriteiten om hem te beschermen.

(...)

Verzoeker heeft, als gevolg van zijn problemen, lange tijd bijzonder veel schrik gehad om de waarheid te vertellen ten aanzien van overheidsinstanties. Dit hoeft niet te verbazen, gezien verzoeker in zijn thuisland bijzonder angstaanjagende confrontaties heeft gehad met de overheid en het geen evidentie is dit vertrouwen te herstellen. Met het getuigschrift worden een aantal zaken in het vluchtrelaas van verzoeker dan ook rechtgezet. Zoals hierboven aangetoond zijn de weinige consistenties in het relaas van verzoeker dan ook vrij eenvoudig te verklaren.

Dit getuigschrift vormt bijgevolg een nieuw element die minstens de toekenning van het vluchtelingenstatuut in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet mogelijk maken.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de:

- Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet
- Schending van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet;
- Schending van de materiële motiveringsplicht;
- Schending van de zorgvuldigheidsplicht.”

Hij doet gelden dat de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer precair is en dat hij daardoor recht heeft op subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Te dezen citeert verzoeker uit algemene informatie. Hij leidt hieruit af dat de situatie in Tsjetsjenië niet stabiel en niet veilig is. Verder vinden er vele mensenrechtenschendingen plaats.

Ook het feit op zich dat personen vanuit Europa terugkeren naar Tsjetsjenië houdt een risico op vervolging in. Dit wordt eveneens bevestigd in het neergelegde getuigschrift. Eveneens wordt in het getuigschrift bevestigd dat er voor verzoeker geen intern vestigingsalternatief voorhanden is.

2.3. Verzoeker vraagt gelet op het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog het reeds eerder neergelegde getuigschrift met een beëdigde vertaling (bijlagen 3 en 4), een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bijlage 14) en algemene informatie (bijlagen 5-13 en 15-21) bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt op 26 oktober 2018 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Het betreft een document waarin de exacte werkwijze van de mensenrechtenorganisaties die achter het neergelegde getuigschrift zitten wordt uiteengezet en waarin wordt geantwoord op een aantal vragen die verzoekers advocaat stelde.

Het centrum verduidelijkt dat het gebruik maakt van verschillende bronnen. Het centrum kan zich beroepen op jarenlange ervaring en kan daardoor de waarachtigheid van getuigenissen beoordelen en kaderen. Dit is de reden waarom het centrum kennissen van de familie A. heeft geïnterviewd. Het gaat niet om familieleden of vrienden maar om mensen die de familie kennen. Het centrum erkent dat deze gewaarschuwd of beïnvloed kunnen zijn door de familie van verzoeker. De informatie toont aan dat het centrum zich op verschillende bronnen baseert om een objectief verslag op te stellen. Eén van de bronnen zijn getuigenissen van personen die de familie van verzoeker kennen. Zij baseren zich echter ook op objectieve informatie die zij uit hun archieven kunnen putten. Dit alles leidt tot een objectief verslag.

Verzoeker wijst er bovendien op dat verweerder zelf ook gebruik maakt van informatie die door het centrum verstrekt wordt. Daarvoor verwijst verzoeker naar de COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië van 20 juni 2018. Dat verweerder zegt dat het door verzoeker neergelegde attest niet als objectief bewijs kan worden beschouwd, leidt dan ook tot ongeloof. Blijkbaar hanteert verweerder twee maten en gewichten.

Verzoeker herhaalt dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus. Op zijn minst dringt bijkomend onderzoek door verweerder zich op.

3.1.2. Verzoeker legt op 30 oktober 2019 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota andermaal nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Het betreft algemene informatie omtrent de situatie voor Tsjetsjenen in de Russische Federatie. Volgens verzoeker blijkt uit deze informatie dat hij omwille van zijn etniciteit gevaar loopt en riskeert te worden onderworpen aan grove mensenrechtenschendingen.

Voorts wijst verzoeker op informatie over Tsjetsjeense aanhangers van IS en Syriëstrijders. Hij stelt zich de vraag hoe Rusland zal omgaan met teruggekeerde IS-strijders en welke impact IS zal hebben in Rusland. Volgens verzoeker is het mogelijk dat de strijd tegen het terrorisme leidt tot een escalatie van het geweld.

Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus. Op zijn minst dringt bijkomend onderzoek door verweerder zich op.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Aldus wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw tweede verzoek heeft uiteengezet.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste twee asielverzoeken door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Uw derde verzoek werd niet in overweging genomen gezien u geen overtuigende elementen aanhaalde die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootte. Deze beslissingen en beoordelingen werden telkens door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste verzoek en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u n het kader van uw huidige asielverzoek volhardt in uw

vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming minstens aanzienlijk verhogen."

Verzoeker stelt weldegelijk nieuwe elementen in de voormelde zin te hebben neergelegd en betoogt dat zijn verzoek ontvankelijk verklaard had moeten worden.

In zoverre verzoeker de reeds tijdens zijn eerdere verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen tracht te vergoelijken middels een daarenboven ongefundeerde verwijzing naar het trauma, het tijdsverloop sedert de feiten en het initiële wantrouwen jegens de overheid, kan in dit kader vooreerst worden herhaald dat verzoeker zijn onderhavige verzoek om internationale bescherming en het voorliggende beroep niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitief geworden beslissingen en arresten die werden uitgesproken in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij niet uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verder kan worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing niet weerlegt of betwist waar gesteld wordt:

"Met betrekking tot de verklaring die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking heeft op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige verzoek heeft gedaan, namelijk dat de politie nog steeds naar u informeert, mogelijk zelfs maandelijks (Verklaringen 2de VVIB rubriek 20), moet opnieuw worden beklemtoond dat uw vorige verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RvV werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde geloofwaardigheid."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Verzoeker vestigt in het onderhavige verzoekschrift en in zijn aanvullende nota wel uitgebreid de aandacht op het door hem neergelegde attest van Svetlana Gannushkina. Hij voert aan dat, in tegenstelling met wat verweerder voorhoudt, weldegelijk bewijswaarde aan dit attest moet worden gehecht en dat dit attest volstaat om zijn onderhavig, volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren.

Omtrent het neergelegde attest wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd als volgt:

"Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt, de brief van Svetlana Gannushkina, voorzitter van Civic Assistance, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek heeft uiteengezet, moet het volgende worden opgemerkt. Dit attest bevat een beschrijving van uw levensloop en de problemen die u kreeg wegens uw buurman K. (...). Het stelt dat uw buurman en diens neef op 20 september 2010 werden opgepakt en dat u zelf eind september 2010 werd opgepakt. U werd naar de ORB-2 werd gebracht, waar u gemarteld werd en ondervraagd. U kwam vrij dankzij uw familielid S. (...), die voor de politie werkte, en dankzij uw vader, die 5000 dollar betaalde voor uw vrijlating (Vertaling attest p. 4-5). Het beschrijft verder hoe u convocaties bleef kregen om zich aan te melden bij de politie en dat u ten langen leste opnieuw het land verliet. De enige bron die het attest citeert zijn uw kennissen ("de situatie van A.M.A. (...) wordt bevestigd door de kennissen van A. (...)"). In het licht van alle manifeste negatieve elementen in uw dossier is dergelijke bevestiging onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw relaas alsnog te herstellen.

Algemeen dient te worden gesteld dat bevestigingen van "kennissen" nuttige instrumenten kunnen zijn in het kader van een breder onderzoek, doch dient te worden opgemerkt dat de resultaten van een dergelijke bevestiging als enige bron niet noodzakelijk onweerlegbaar kunnen worden geacht gezien de hoge mate van subjectiviteit van de bronnen waaraan dergelijk onderzoek onvermijdelijk is gebonden.

Er dient voorzichtig omgesprongen te worden met een feitenvinding die zich (noodgedwongen) beperkt tot een bevraging van kennissen, te meer daar men anno 2018 peilde naar feiten die reeds dateren uit 2010.

Dient benadrukt dat documenten weliswaar geloofwaardige, coherente, plausibele verklaringen kunnen ondersteunen, doch deze niet vervangen. In casu is reeds meermaals vastgesteld dat uw verklaringen consistentie en geloofwaardigheid missen, vaststellingen die niet ongedaan gemaakt worden louter door het voorleggen van een brief. Het komt een asielzoeker immers toe om door middel van zijn verklaringen zijn asielrelaas duidelijk en volledig uiteen te zetten, weliswaar in de mate van het mogelijke aangevuld met documenten."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Vooreerst treedt de Raad verweerder bij waar deze oordeelt dat aan documenten zoals het neergelegde attest hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke documenten echter niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Verzoeker erkent dit overigens in het voorliggende verzoekschrift.

Verder blijkt uit het neergelegde attest, evenals uit het "GETUIGSCHRIFT Bijkomende informatie" dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, dat de inhoud van het attest, nog daargelaten dat dit attest een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter vertoont nu het uitdrukkelijk werd opgesteld ten behoeve van verzoeker en met het oogmerk om dit aan te wenden in zijn verzoek om internationale bescherming, voor wat betreft de elementen eigen aan verzoeker en diens relaas louter en alleen gebaseerd is op de verklaringen van een aantal kennissen, meer bepaald de buren, van het gezin van verzoeker. Het spreekt voor zich dat de verklaringen en getuigenissen van dergelijke nabije kennissen van (de familie van) verzoeker, omwille van de nauwe band tussen verzoeker en diens gezin en deze personen, objectieve bewijswaarde ontberen. Dat de opsteller van het attest lid is van twee betrouwbare mensenrechtenorganisaties en dat hetgeen deze mensenrechtenorganisaties attesteren doorgaans wel objectieve bewijswaarde heeft, doet aan deze vaststelling geenszins afbreuk. Noch de betrouwbaarheid van deze mensenrechtenorganisaties, noch hun expertise of werkwijze staan *in casu* namelijk ter betwisting. Enkel de betrouwbaarheid en de bewijswaarde van de verklaringen en getuigenissen uit de omgeving van verzoeker en diens gezin en met betrekking tot verzoekers vermeende, reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, staan heden ter betwisting. Gezien deze subjectieve bronnen het enige element is waarop het attest met betrekking tot verzoekers persoonlijke problemen boogt, kan aan de inhoud van dit attest geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven met recht vastgesteld dat zich tal van discrepanties voordoen tussen de inhoud van het attest dat verzoeker ter adstructie van het onderhavige verzoek om internationale bescherming neerlegt en de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming enerzijds en verzoekers eerdere verklaringen anderzijds. Dit doet nog verder afbreuk aan zowel de bewijswaarde van het neergelegde attest als de geloofwaardigheid van de gezegden van verzoeker.

In zoverre verzoeker dit tracht toe te schrijven aan het tijdsverloop sedert de feiten, dient te worden opgemerkt dat het tijdsverloop sedert de feiten de gedane vaststellingen niet kan verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. Bijkomend kan worden opgemerkt dat, waar verzoeker laat uitschijnen dat zijn meest recente verklaringen ten gevolge van het tijdsverloop niet correct zouden zijn, hij zelf afbreuk doet aan de bewijswaarde van het neergelegde attest. De inhoud van dit attest ligt, zoals terecht wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, namelijk wel in lijn met verzoekers meest recente verklaringen doch niet met zijn eerdere verklaringen.

Het aangevoerde wantrouwen jegens de overheid kan de gedane vaststellingen evenmin verklaren. Op een verzoeker om internationale bescherming rust immers de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale

bescherming. Aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Daarenboven is het niet ernstig dat verzoeker ter verklaring van de discrepanties in zijn verklaringen enerzijds verwijst naar het tijdsverloop sedert de feiten en aldus laat uitschijnen dat zijn meest recente verklaringen foutief zijn doch anderzijds wijst op het initiële wantrouwen jegens de overheid en aldus laat uitschijnen dat zijn meest recente verklaringen de juiste zijn.

Voor zover verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde discrepanties tracht toe te schrijven aan het trauma dat hij geleden zou hebben, dient voorts te worden vastgesteld dat hij met de algemene bewering dat hij een trauma heeft geleden de concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissing niet kan ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij getraumatiseerd zou zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Bovendien moet het volgende worden opgemerkt. De verklaringen in het attest over uw problemen naar aanleiding van uw buurman stroke weliswaar wel met de verklaringen die u deed in het kader van uw derde asielverzoek (Verklaringen 2de VVIB rubriek 17). De inhoud van het attest (en uw verklaringen in het kader van dit asielverzoek) strookt echter op verschillende punten helemaal niet met de verklaringen die u deed over uw problemen tijdens uw gehoor op het CGVS op 4 mei 2011.

Zo vermeldde u zelf dat u eind augustus vanop uw binnenkoer werd opgepakt door mannen in een zwart uniform, samen met uw buurmannen B.M. (...) en A.S. (...), omdat uw buurman K.M. (...) van plan was een aanslag te plegen (CGVS II p 6, 7, 8). In het attest van Civic assistance daarentegen wordt niets gezegd over een incident in augustus. Het stelt dat K.M. (...) (niet M. (...)), een familielid van uw buurman (en niet uw buurman zelf) opgepakt werd samen met diens neef B.M. (...) op 19 september 2010. A.S. (...) wordt in het attest niet vermeld. Het attest stelt dat u eind september 2010 (en niet eind augustus 2010) vanuit uw woning door mannen in camouflagepakken (niet vanop de binnenkoer, en niet door mannen in zwart uniform) werd opgepakt door gewapende en gemaskerde mannen. Het stelt dat u zwaar gemarteld werd, iets waarover u op het CGVS niet repte in 2011 (Vertaling attest p. 3-4, zie blauwe map).

U verklaarde op het CGVS de volgende dag (nadat u opgepakt werd eind augustus) vrijgekomen te zijn nadat u mocht bellen naar uw vrouw en u aan haar vroeg uw vader te contacteren, die vervolgens 30.000 roebel bracht naar uw familielid S. (...), die bij de politie werkt. Via S. (...) werd het smeergeld aan de rechercheur betaald en werd u vrijgelaten (CGVS II p. 8-9). Het attest van Civic Assistance daarentegen stelt dat uw vader S. (...) contacteerde na uw ontvoering, en dat S. (...) te weten kwam dat u in ORB-2 zat, hetgeen u allemaal na uw thuiskomst vernam. Het stelt niet dat u zelf had mogen bellen naar uw vrouw om zelf via uw vader en S. (...) uw vrijlating te regelen. Het attest stelt ook dat uw vader 5000 dollar smeergeld betaalde voor uw vrijlating, het equivalent van 153.928,5 roebel in 2010, en van 284.069,5 roebel in 2018 (en dus géén 30.000 roebel).

Dergelijke tegenstrijdigheden, betreffende het tijdstip van uw arrestatie/ontvoering, de naam van de persoon die een bom wou maken, zijn precieze relatie tot u (buurman of familielid van buurman), het smeergeld dat betaald werd en de manier waarop uw vrijlating werd geregeld, schaden de bewijswaarde van het door u neergelegde stuk in ernstige mate en geeft logischerwijs ook een negatieve impact op de beschreven problemen van voor 2006 die reeds tijdens vorige verzoeken werden besproken en ongeloofwaardig werden bevonden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij zich zou hebben vergist van of dat er verwarring zou zijn ontstaan aangaande het betreffende incident en dat het incident van in september zou zijn verward met een incident in augustus is, gelet op het zwaarwichtige karakter van de feiten en de specificiteit van het incident en verzoekers verklaringen dienaangaande, totaal niet aannemelijk. Ten onrechte tracht verzoeker aldus te laten uitschijnen dat alhier verschillende incidenten door elkaar worden gehaald. Dit geldt nog des te meer daar, zo verzoeker werkelijk zowel in augustus als in september werd gearresteerd en vrijgekocht, verwacht kon worden dat dit ook geweten zou zijn door de burens en zou zijn geattesteerd in het neergelegde getuigschrift. Eveneens kon in dit geval worden verwacht dat verzoeker tijdens het gehoor bij het CGVS in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming melding zou hebben gemaakt van twee incidenten waarbij hij werd gearresteerd en vrijgekocht. Verzoeker deed dit echter niet. Derhalve is het niet ernstig dat hij

heden tracht te laten uitschijnen dat er twee dergelijke incidenten waren en dat deze door elkaar werden gehaald.

Verder zijn de verklaringen van verzoeker en het neergelegde attest omtrent de exacte locatie van waaruit hij werd meegenomen en de uniformen die zijn belagers droegen weldegelijk duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat het neergelegde getuigschrift bewijswaarde ontbeert. Derhalve kan dit niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker wijst daarnaast op (informatie over) de situatie van personen die vanuit Europa terugkeren naar Tsjetsjenië. Waar hij stelt dat teruggekeerde verzoekers om internationale bescherming of personen die in Europa hebben verbleven in zijn land en regio van herkomst riskeren te worden onderworpen aan folteringen en onmenselijke behandelingen, dient echter te worden vastgesteld dat uit de door verzoeker aangevoerde informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in zijn land en regio van zulke aard zou zijn dat deze voor eenieder die, na alhier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of hier enige tijd te hebben verbleven, vanuit Europa terugkeert naar Tsjetsjenië het risico met zich zou brengen om louter naar aanleiding van een terugkeer naar en aanwezigheid in deze regio te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient aldus *in concreto* aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio zou riskeren te worden onderworpen aan de aangehaalde mensenrechtenschendingen. Hij toont echter geheel niet aan dat hij een gelijkaardig profiel zou vertonen of zich in een gelijkaardige situatie zou bevinden als de personen op wie de door hem aangereikte informatie betrekking heeft. Evenmin toont hij, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, concreet aan dat, waar, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden hij aan mensenrechtenschendingen zou dreigen te worden blootgesteld bij een terugkeer naar Tsjetsjenië. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat, zo verzoeker daadwerkelijk van mening was dat hij louter ingevolge zijn verzoek om internationale bescherming en verblijf in Europa zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, niet kan worden ingezien waarom hij het nodig achtte een fictief asielrelaas ten berde te brengen en hierin te blijven volharden. Uit het gegeven dat verzoeker dit nodig achtte, kan worden afgeleid dat hij ook zelf de mening toegedaan is dat zijn loutere afwezigheid uit de regio niet kan volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Met de verwijzing naar een Franstalig arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde, kan verzoeker geen afbreuk doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel en op basis van eigen merites beoordeeld. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij zich bevindt in een gelijkaardige situatie als de betrokkenen in het voormelde arrest, ten aanzien van wie geoordeeld werd dat zij tot een risicogroep behoorden.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij betoogt dat uit de door hem aangereikte informatie zou kunnen worden afgeleid dat hij in zijn land en regio van herkomst dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd omwille van zijn etniciteit. Dat het loutere gegeven Tsjetsjeen te zijn en aanwezig te zijn in de Russische Federatie zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, kan uit de door verzoeker neergelegde informatie namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Voorts is deze informatie van louter algemene aard en heeft deze geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om concreet aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Verder kan ook in dit kader worden opgemerkt dat, zo verzoeker werkelijk de mening toegedaan was dat hij ingevolge zijn etniciteit een nood zou hebben aan internationale bescherming, niet kan worden ingezien waarom hij het nodig achtte een fictief asielrelaas ten berde te brengen en hierin te blijven volharden. Uit het gegeven dat verzoeker dit nodig achtte, kan worden afgeleid dat hij ook zelf de mening toegedaan is dat zijn loutere etniciteit en aanwezigheid in de regio niet volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Voor het overige wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd, en wordt door verzoeker niet weerlegd of betwist, dat de overige door hem neergelegde documenten evenmin afbreuk kunnen doen aan de tijdens zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming gedane vaststellingen. De motieven dienaangaande worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“Met betrekking tot de motivering van uw advocaat dient te worden vastgesteld dat deze zich - wat betreft uw vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève en uw risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische vreemdelingenwet - volledig baseert op het attest van Civic Assistance, dat zoals hierboven uiteengezet niet kan worden beschouwd als een objectief bewijs van de door u aangehaalde problemen. De enveloppe die u neerlegt bevestigt enkel dat het attest naar u verzonden werd uit Moskou, wat op zich niet in twijfel getrokken wordt. Uw rijbewijs en binnenlands paspoort legde u reeds neer in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming. Deze documenten kunnen dan ook niet beschouwd worden als een element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.”

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing voorts terecht gemotiveerd:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Nog daargelaten dat het door hem aangereikte reisadvies geen specifieke en gedetailleerde informatie omtrent de situatie in de regio van herkomst van verzoeker bevat, dient te worden opgemerkt dat zulk reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

De overige informatie die verzoeker aanreikt, waaronder de COI Focus die bij de eerste aanvullende nota wordt gevoegd en de informatie die verzoeker neerlegt door middel van zijn tweede aanvullende nota, ligt volledig in dezelfde lijn als de eerste aanvullende nota en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder.

Op basis van het geheel van de voorliggende informatie dient te worden besloten dat de situatie in Tsjetsjenië niet van zodanige aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT